

Chuyện Tình, Chuyện Tù

12/06/2007

Dương Thịnh

Tác giả Dương Thịnh là một cư dân Westminster, vùng Little Saigon. Bài Viết Về Nước Mỹ của ông mang tên là "Cảnh Đời", kể một chuyện tình rất khó tưởng tượng giữa một cô nữ quản giáo trại tù cải tạo của cộng sản và một tù nhân. Vật đổi sao dời, họ gặp lại nhau trên đất Mỹ. Tựa đề được đặt lại theo nội dung bài viết.

*

Sau khi ra khỏi trại tập trung cải tạo, tháng 2 năm 1992, Duy cùng gia đình được định cư tại Mỹ theo diện H.O. Bước đầu đặt chân đến nước Mỹ, gia đình Duy cũng như tất cả mọi gia đình khác rất khó khăn trong vấn đề mưu sinh. Nhưng dần dần chịu cực, chịu khổ, thời gian sau Duy cũng kiếm được mảnh bằng về kỹ nghệ điện lạnh Công việc của Duy quá nhiều, anh phải đi đây đi đó để gắn máy móc cho các hãng xưởng nhà hàng.

Thấm thoát thời gian ở Mỹ qua rất mau. Duy đã năm mươi ba tuổi rồi, cái tuổi cũng sắp sửa về chiều, ông vẫn chưa lập gia đình. Điều này làm cho mẹ ông vô cùng bối rối, đôi lúc bà đâm ra gắt gỏng. Duy là con một, bà muốn có một đứa cháu nội để ẵm bồng, nối dõi tông đường, thế mà ông vẫn không làm bà hài lòng.. Bà có hối, Duy chỉ mỉm cười:

"Mẹ thấy không! Công việc của con nhiều quá mà! Và lại con chưa muốn lập gia đình và cũng chưa quen ai cả."

Thật ra. Duy có nhiều bạn gái nhưng chưa vừa ý ai cả. Nếu có cô nào đặt vấn đề cưới hỏi ông đều nói lảng ra. Duy cũng không hiểu mình ra sao nữa, đôi lúc ông muốn lấy đại cho rồi để cho mẹ mình vừa ý, nhưng không thể thực hiện được.

Những năm gần đây, nhiều sinh viên, học sinh và các cán bộ đảng viên Cộng-Sản Việt-Nam qua Mỹ rất nhiều. Họ qua đây dưới nhiều hình thức khác nhau: Đi du học, học bổng, nghề nghiệp hoặc tham khảo, nghiên cứu.

Ôi thôi! Mọi nẻo đường ngõ ngách, dù dưới tính cách nào, mục đích chính vẫn là: Cho con cháu qua đây, lập gia đình với một người có quốc tịch Mỹ, rồi chuyển tiền gửi ngân hàng, định cư, lập nghiệp, mở cửa hàng, chợ búa. Mở các dịch vụ gửi tiền, gửi hàng, du lịch đi tour, mua bán bất động sản,,v,,v...

Trước kia thì duổi Mỹ, chửi Mỹ là quân xâm lược, là dã man, là những con bạch tuộc vươn vòi đi hút máu người. Giờ thì cầu cạnh, lạy lục, trái tim đỏ rước Mỹ về nhà. Trước đây, gọi những Quân, Dân, Cán, Chính trong miền Nam là ma cô, đòi truy, những tên lính đánh thuê cướp của, giết người, chuyên bám đít Mỹ... Bây giờ thì tâng bốc họ là "khúc ruột ngàn dặm", và từ quan chức nhà nước đến các tên đầu não trung ương Đảng, đều cho con, cháu qua đây để lấy cho được những tên mà trước kia chúng chửi là tay sai của Mỹ.

Hôm nay trời nhiều mây đen u ám, gió lạnh báo hiệu sẽ có mưa lớn. Duy tính ở nhà coi trận football của hai đội mà ông thích, nhưng hôm nay cũng là sinh nhật đứa cháu gái, phải có quà gì cho nó. Duy mở tủ quơ đại bộ quần áo mặc ra phố.

Trong khi Duy đang trả tiền tại quầy hàng, thì có bàn tay của ai đó đập nhẹ trên vai ông. Duy quay lại nhận ra một thiếu phụ trung niên xinh đẹp, sang trọng đang nhìn ông với cặp mắt đỏ hoe. Duy rất ngạc nhiên, ông không quen người thiếu phụ này. Nhưng vì lịch sự ông cũng phải hỏi trả lời:

"Xin lỗi. Bà cần gì ""

Nghe câu hỏi này, thiếu phụ như không nén được nỗi xúc động hai hàng nước mắt chảy dài trên hai gò má. Duy thật sự bối rối, ông không biết phải giải quyết ra sao. Mọi người xung quanh nhìn Duy với những cặp mắt tò mò, dò hỏi. Chợt, ông nhìn thấy trên cổ tay thiếu phụ có một cái vòng đeo tay sáng bóng, làm bằng inox trên đó khắc hai chữ D và T lồng vào nhau.

Đúng là nó. Cái vòng inox tự tay ông đã làm. Chữ D và T tự tay ông đã khắc. Cũng đúng là cô ta. Những ngày tù đày ấy... Chuyện không thể tin mà...

Tim Duy như đứng lại, cảm xúc làm ông muốn nghẹt thở. Duy vội vàng cầm tay thiếu phụ: "Thúy...Thúy. Có phải Thuý đây không""

Hình ảnh một trại tù cải tạo giữa rừng già bao năm qua muốn quên, thành linh trở lại.

*

Trong trại tù, có lẽ Duy là người dễ thở nhất trong số những anh em tù nhân cải tạo. Anh được tự do đi lại không bị những tên bảo vệ, quản giáo cầm súng đi áp tải mỗi khi ra khỏi cổng trại để đi lao động.

Duy được phép "thu hoạch" rau xanh, hoa quả mang về nấu nướng linh tinh, không như những anh em khác phải dấu diếm trong lưng quần, trong những lon guigoz, nếu chẳng may bị tên cán cộng nào bắt được là có nguy cơ bị ăn đòn, chửi rủa, bị anh em trong đội lên lớp, góp ý, làm tờ tự kiểm trong những lần sinh hoạt.

Duy không phải là người biết nịnh bợ. Duy cũng không phải là thân nhân hay có dây mơ rễ má gì với tụi cộng để có những đặc ân trên. Chẳng hiểu vì sao mọi chuyện lại xảy ra như thế.

Duy nhớ lại cái ngày anh cùng mọi người trong đội đang đứng xếp hàng trước cổng trại để chờ đi lao động. Tên quản giáo của đội đi tới, hai con mắt cú vọ của hắn nhìn chòng chọi vào từng người trong đám tù, ai nấy đều hồi hộp theo dõi từng bước chân của hắn. Đột nhiên tên quản giáo ngừng lại, đưa tay chỉ thẳng vào người Duy. Ra lệnh:

"Anh kia, bước ra khỏi hàng!"

Duy bước ra, muốn hoảng sợ, không biết tai hoạ gì ập tới. Trong trại tù, mọi người sợ nhất là những tiếng: "Lên làm việc hoặc bước ra khỏi hàng!" Người bị kêu, nếu nhẹ thì cũng thương tích đầy mình. Còn nặng thì hết thấy mặt vợ con, còn không thì cũng bị tổng biệt giam, hai chân vô còng.

Tên quản giáo ra lệnh cho Duy theo hắn. Duy đi trước, hắn theo sau. Đường như để cảnh báo cho Duy biết đừng có mưu toan bỏ chạy, thỉnh thoảng anh lại nghe tiếng tay của hắn vỗ trên khẩu súng lục đeo bên hông. Đi loanh quanh một hồi, hai người tới khu nhà ăn của tụi cán cộng. Tên quản giáo ra lệnh cho Duy đứng chờ bên ngoài, hắn đi vào trong, lát sau hắn cùng một em "cán bộ gái" đi ra. Trông thấy em này sao mà Duy phát ngán tới tận cổ, người đầu mà lùn tịt, hai bắp đùi như chân voi, mông thì to như cái thúng. Chà! Cái ngữ này mà làm hộ-lý thì hết xảy!

Hai người đi tới trước mặt Duy. Tên quản giáo nói:

"Cán bộ này, bây giờ là quản giáo của anh, anh phải tuân thủ theo lệnh của cán bộ."

Quay qua chị cán gái:

"Đây. Anh này sẽ giúp đồng chí mọi công việc theo yêu cầu."

Nghe nói thế, Duy thở phào, lòng như trút được gánh nặng ngàn cân. Cán gái nhìn anh từ đầu đến chân:

"Anh vào đây, tôi cần trao đổi với anh một vài công việc."

Duy theo chân cán gái bước vô phòng.

Ồ! Cha mẹ ơi, Đàn bà, con gái ở đâu mà lăm thế! Cô nào cũng chỉ có bề ngang, chứ không có bề dọc, da thì ngăm đen, nói thì chua như giấm. Mọi người đang sửa soạn cho bữa cơm trưa.

Sau vài câu trao đổi lẩn hăm dọa, lên lớp, giảng giải chính sách. Duy được cán gái quản giáo lùn dẫn xuống nơi làm việc. Nơi làm việc cách xa nhà bếp của cán cộng chừng nửa cây số, cách xa nơi anh em trại tù một cây số. Nơi đó có một căn nhà gỗ, cùng mấy chuồng heo, gà, vịt, bò, do tù nhân cải tạo dựng lên.

Cán bộ gái dẫn Duy đi chỉ từng chỗ giải thích cho anh hiểu phải làm như thế này, như thế kia.

Cuối cùng lên lớp:

"Trước đây có đồng chí nữ trông coi việc này. Đồng chí bị sốt rét nên phải nghỉ. Anh được lệnh thay thế. Công việc tôi đã trao đổi rõ ràng với anh rồi, hãy chịu khó, làm tốt anh sẽ mau chóng được trở về với gia đình. Từ nay anh là người cải tạo tự giác. Anh được phép mang đồ cá nhân lên đây ngủ. nhớ đừng có ý đồ trốn trại, không thoát đâu. Anh cần hỏi gì thêm"

"Báo cáo cán bộ: Tôi đã nghe rõ."

"Như thế là đủ, anh đi làm phận sự đi."

Nói xong cán bộ gái bỏ đi.

Công việc rất cực nhọc, không đơn giản như Duy tưởng. Hằng ngày anh phải gánh trên hai chục đôi nước, đổ đầy ba thùng phuy để tắm cho bầy, tám con heo, rửa chuồng heo. Lên đồi chuối, chặt những cây chuối hư, đổ mang về thái mỏng. Lên khu cán cộng lấy cơm thừa, canh cặn, rau dư, nước vo gạo gánh về để nấu cám heo. Ngoài ra còn phải lừa mấy con bò đi ăn, cắt cỏ, lừa chúng xuống ao rau muống tắm. Ôi thôi! Làm việc luôn tay không ngừng nghỉ.

Đêm về Duy không tài nào ngủ được: Tiếng ếch, nhái kêu ồm ộp, tiếng hú của chim cú đi ăn đêm, tiếng côn trùng kêu rí rả hòa lẫn với những tiếng kêu ụt ịt của mấy con heo và tiếng chân nện dưới đất thành thịch của mấy con bò làm Duy phát điên lên.

Trời đêm lạnh quá! Nhìn lên ngọn đồi nơi giam tù cải tạo, đèn đuốc sáng choang. Giờ này các bạn anh đang họp tổ hay đang ngồi chung quanh ống thuốc Lào, ấm trà nóng tán chuyện gẫu"! Họ có biết rằng anh đang cô đơn, lạnh lẽo lắm không" Chuyện đời thật tức cười: Học cho lăm vào, cố lấy cho được bằng nọ bằng kia, lon này lá kia, chức vụ này rồi chức vụ kia. Cuối cùng được gì" Chỉ là thằng đi chăn bò, tắm heo.

Thấm thoát đã được nửa năm trời Duy làm việc dưới khu chăn nuôi, anh đã quen được nhiều tên cán bộ bảo vệ cũng như quản giáo trong trại tù. Về đêm thường có những toán tuần tra đi kiểm soát, chúng thường ghé vào khu chăn nuôi xin ít nước trà nóng hoặc nhờ anh luộc ít nải chuối, củ khoai, củ mỳ mà chúng kiếm được ở đâu đó mang về. Thành thạo Duy cũng mời chúng dùng chén chè, chén cháo hoặc vài liều thuốc Hoa-Mai, Vàm Cỏ, đôi khi còn có thuốc đầu lọc. Nhìn chúng ăn uống, nghe chúng nói chuyện, nhiều khi Duy cũng góp ý tham gia.

Anh nhận thấy bọn chúng, sau cái vẻ hung hăng ngu dốt, bản chất cũng thật đáng tội nghiệp. Hầu hết đều tính tình chân thật, chẳng qua phải sống dưới một chế độ khắc nghiệt, nghèo đói, bị bưng bít với thế giới bên ngoài, bị nhồi nhét đủ thứ khẩu hiệu giáo điều biến chúng thành lũ vẹt.

Một lần, trong khi đi cắt cỏ cho bo ăn, Duy đã vô tình nhặt được những cái ca, những cái gà mên, những ống nhôm của QĐ/VNCH trước kia. Mang về anh tỉ mỉ đục, mài, dưa, cưa, nhâm, chà bóng. Anh đã có được những cây lược, những cái kẹp tóc, những tấm lược, vòng đeo tay tuyệt đẹp. Trên đó Duy khắc chữ, bông hoa, hoa văn, chim, phượng, trông chẳng khác gì đồ trang sức bán trong tiệm. Những đồ này Duy sẽ tặng mẹ và em gái trong kỳ thăm nuôi tới. Những tấm lược này làm cho các cán bộ nam nữ trong trại rất mê. Chúng thi nhau nhờ Duy làm để gửi về Bắc. Chúng lần mò đi kiếm inox, nhôm, có tên còn tìm tới bỏ công thay anh tấm heo, cắt cỏ để anh có thì giờ rảnh mà làm cho hẳn.

Một hôm, trời trong xanh, mát mẻ. Duy cảm thấy trong người khỏe khoắn nên anh làm việc rất mau, mọi công việc đã hoàn tất, anh tự thưởng cho mình một ly cà phê làm bằng cơm cháy. Đang mơ màng nhả khói ngắm trời mây, có tiếng nói sau lưng làm Duy giật mình quay lại:

"Này, Anh kia!"

Một cán bộ gái rất xinh đẹp, đang nhìn Duy chăm chăm.

Duy lúng túng trả lời theo tự nhiên:

"Chào cán bộ. Cán bộ hỏi gì cơ?"

Không hiểu sao cô gái cười ngặt nghẽo. Duy đứng chết trân: Cha mẹ ơi! Mấy năm trong tù, hôm nay anh mới nghe lại được giọng cười thanh tao dễ thương như vậy.

"Anh làm gì mà đứng như trời trồng vậy" Anh là người miền bắc" Lúc này anh nói tiếng "gì cơ" làm tôi cười muốn đứt ruột"

Duy chưa biết trả lời sao. Cô cán bộ đã nghiêm nét mặt:

"Tôi tự giới thiệu với anh: Tôi tên Thúy là sĩ quan cần-vụ, tôi mới được biên chế tới đây. Anh cần gì cứ liên lạc với tôi, và tôi cũng là người quản giáo mới của anh. Đồng chí Hoa quản giáo cũ của anh được lệnh lãnh nhiệm vụ khác Hôm nay tôi xuống đây coi anh làm việc thế nào. Trông anh cũng có vẻ rảnh rang đấy chứ" Hết việc rồi à"

Giọng nói như một lời khiển trách. Duy càng lúng túng hơn nữa, vội bào chữa:

"Báo cáo cán bộ, công việc còn rất nhiều. Tôi còn phải đi cắt cỏ, cho bò đi ăn, lừa chúng xuống ao tắm. Tôi mới nghỉ giải lao được dăm phút."

Nhìn sự luống cuống vụng về của Duy. Cô cán bộ quản giáo như dụi giọng.

"Tôi chỉ nói thế thôi, miễn làm sao anh chu toàn công việc là được."

Sau khi đi coi xét một vòng quanh khu vực chăn nuôi. Cuối cùng cô quản giáo bước vô căn nhà tranh:

"Vấn đề ăn uống của anh thế nào" Có cần đề nghị gì không"

Duy không biết nói gì, anh lo thu xếp những vật dụng đề bữa bãi trong phòng. Khi ngược mặt lên anh thấy cô quản giáo đang ngắm nghía hai bức tranh treo trên tường. Cô quay qua hỏi:

"Hai bức tranh này là của song thân anh" Anh vẽ""

"Vâng, do tôi vẽ. Trước kia tôi có học qua ngành hội họa."

Cô nhìn anh một cách dò xét:

"Còn những cái này cũng do anh làm""

Vừa nói cô vừa đưa cho Duy xem cái vật cô đang cầm trong tay. Duy thấy đó là một cái lược do chính tay anh làm ra từ lâu. Không biết làm sao cô ta có được vật này!

Duy đang suy nghĩ tìm câu trả lời. Đột nhiên cô quản giáo bỏ cái nón cối trên đầu xuống, vuốt tóc huyền xỏa xuống trên bờ vai. Trước mắt Duy giờ đây không phải là một cô quản giáo lạnh lùng, nghiêm nghị nữa mà là một cô gái rất xinh đẹp. Không ngờ nơi chốn bùn nhơ này lại có một bông hoa đẹp như vậy! Duy nhủ thầm. Cô quản giáo cầm lược chải thử trên đầu, rồi xoay người bước ra cửa.

Duy không biết đây có phải là lời cảnh báo hay không! Chắc cô ta cho rằng Duy quá dư thời giờ để làm những chuyện vô ích!

Sự suy đoán của Duy không đúng như anh suy nghĩ. Những thời gian sau đó, cô quản giáo thường xuyên xuống thăm khu chăn nuôi nhiều lần, vì việc công cũng có, việc riêng cũng có. Cô cũng nhờ Duy làm vài tấm lắc, trám cài đầu, vài cái kẹp để tặng các bạn gái của cô ngoài Bắc. Từ đó Duy cũng biết sơ qua về đời tư cá nhân của cô.

Theo lời cô, cô là một sinh viên ở Hà-Nội, là con gái của trung tá thủ-trưởng trại hiện thời. Cô đã có người yêu, sắp làm đám cưới, nhưng không thành, vì hai người không đồng quan điểm. Cô rời Hà-Nội vào miền Nam, học sĩ quan công an, và được bố trí đến đây.

Cô có lối sống và suy nghĩ khác với các bạn đồng lớp, ngay cả với cha của mình.

Cuối năm 1981, chính cô quản giáo xinh đẹp báo tin cho Duy hay là anh sắp được phóng thích. "Hồ sơ đề nghị thả anh về trại rồi. Chỉ ít ngày nữa thôi, anh sẽ thấy." Trong khi chờ đợi thủ tục giấy tờ xuất trại, cô quản-giáo nhờ anh làm cho cô một vòng đeo tay trên đó khắc hai chữ DT lồng vào nhau. Duy không để ý tới ý nghĩa của hai chữ này. Cô không nói, anh cũng không hỏi. Để đền ơn cô đã tặng anh bộ quần áo và năm chục đồng. Cô nói:

"Để anh mặc ra ngoài, sạch sẽ, thơm tấ với người ta."

Đưa tay nhận bộ đồ, Duy nhận thấy trong khóe mắt cô có ánh nhìn khác thường. Khi cầm tờ giấy ra trại trong tay, không hiểu sao anh cảm thấy bùi ngùi, quyến luyến một cái gì đó không thể diễn tả nổi.

Và bây giờ, họ gặp lại nhau trên đất Mỹ. Vật đổi sao dời. Cô cán bộ quản giáo năm xưa nay đã thành một thiếu phụ sang trọng. Sau phút xúc động, hai người ngồi bên nhau trong một nhà hàng Việt.

"Anh không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong trường hợp này! Em qua đây hồi nào"

Thúy nhìn ông hồi lâu:

"Em đây. Chuyện đời đâu có ai ngờ phải không anh" Em qua đây làm việc, hiện giờ đang làm trong bệnh viện. Nhưng mục đích em qua đây là để tìm anh. Anh có tin không"

Duy cảm động xiết chặt tay Thúy:

"Cám ơn em đã nghĩ tới anh! Nhưng thú thật anh không tin, anh không nghĩ rằng chúng ta có ngày gặp lại nhau, vì... vì chúng ta là hai giới tuyến khác biệt, em lại là một sĩ quan Công-An, còn anh chỉ là một thằng tù. Và lại chúng ta xa nhau cả nửa vòng trái đất, anh không dám nghĩ tới điều đó và chẳng bao giờ tin lại có ngày hôm nay."

"Em cũng nghĩ như vậy. Mà sao anh lại nhận ra em"

Duy chỉ chiếc vòng Thúy đang đeo trên tay:

"Làm sao anh quên được chiếc vòng này, anh đã bỏ công rất nhiều vì nó. À! Em có thể cho anh biết ý nghĩa của hai chữ D,T này không"

"Anh không hiểu hay cố tình không hiểu" Đó là hai chữ đầu của tên anh và em."

Duy sung sướng:

"Anh chẳng dám nghĩ tới điều đó trong hoàn cảnh đó. Còn em sao lại nhận ra được anh, chúng ta bây giờ già rồi và cũng thay đổi quá nhiều. Em tài thật!"

Thúy chỉ vào cái áo Duy đang mặc trên người:

"Nhờ vào cái này. Bộ quần áo em đã lựa kỹ càng khi mua cho anh, màu sắc và những hàng kẻ sọc, và vết mực đỏ em đã lỡ tay làm dính trên vai áo."

Bây giờ Duy mới có dịp nhìn lại bộ đồ ông đang mặc trên người. Đúng là bộ quần áo mà Thúy đã mua cho ông, ông đã mang theo nó khi qua Mỹ. Lúc đó Duy chỉ nghĩ đơn giản là một kỷ niệm, trong lúc vội vàng ông đã lấy mặc trên người. Không ngờ, Thật là định mệnh. Duy buột miệng: "Cám ơn trời đất."

Nghe ông lẩm bẩm. Thúy vội hỏi:

"Anh nói gì"

"Anh cám ơn bộ quần áo này đã mang em đến cho anh."

Thúy nhìn ông âu yếm:

"Qua Mỹ bao nhiêu năm anh mới học được câu nịnh đầm này vậy"

Đột nhiên Duy nhận thấy nét mặt của Thúy như có vẻ buồn buồn. Nàng ngược mặt nhìn ông như dò hỏi, chờ đợi:

"Anh... .anh đã có mấy cháu rồi""

Duy vội nói ngay:

"Anh chưa lập gia đình. Anh cũng không hiểu tại sao, đã mấy lần dự tính nhưng không thành, như có vật vô hình gì ngăn cản anh vậy. Còn em""

Thúy thở hơi dài nhẹ nhõm:

"Em cũng chưa."

Câu trả lời của Thúy làm ông khoan khoái. Hai người ngồi tâm sự, ôn lại những chuyện xưa cũ. Duy được biết cha Thúy đã về hưu nhưng ông vẫn còn nắm những ảnh hưởng quan trọng trong nước. Ông có rất nhiều tiền, nhưng Thúy không muốn dính dáng gì tới việc làm của cha mình. Nàng

Thời gian qua mau. Ngoài kia mây đã tan, gió đã lặng, bầu trời trong xanh. Duy cầm hai bàn tay Thúy, ông nhìn thẳng vào hai mắt nàng:

"Anh đã có một quyết định: Em có bằng lòng làm vợ anh không""

Thúy ngả đầu vào vai ông:

"Anh nói gì cơ!"

Hai người cùng cười, cầm tay nhau bước ra khỏi nhà hàng. Duy quyết định ngay ngày hôm nay ông sẽ dẫn Thúy về ra mắt bà mẹ, nhân ngày sinh nhật của cháu, chắc bà cụ mừng lắm.

Westminster 2007

Dương Thịnh

Nguồn: <https://vnm.vietbao.com/a163891/chuyen-tinh-chuyen-tu>

www.vietnamvanhien.org

The banner features a yellow background with a green bar at the bottom. On the left is a circular logo with a map of Vietnam and the text 'An Lạc & Tự Chủ'. In the center, the text 'VIỆT NAM VĂN HIẾN' is written in large, bold, brown letters, with the website URL 'www.vietnamvanhien.info' below it. On the right is a blue square with a white sunburst symbol. The bottom green bar contains the text 'TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MANG VỚI HƠN 11500 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC' in white.